

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Του Θανάση Μαυρίδη

Σε ηλικία 12 ετών επισκέφτηκα τη Βουλγαρία, επειδή ο αστικός μύθος της εποχής ήθελε τους κομμουνιστές να έχουν καλύτερο σύστημα υγείας από το ελληνικό. Οι γονείς μου, και οι δύο από τον Εβρο, μία από τις περιοχές που δοκιμάστηκαν σκληρά από τον Εμφύλιο. Και αυτή ήταν η πρώτη φορά που άκουσα ιστορίες για τον Εμφύλιο. Λίγο πριν από το ταξίδι, δηλαδή, όταν οι συγγενείς έλεγαν με συνωμοτικό ύφος για τα γεγονότα εκείνης της περιόδου.

Στη Σόφια μάς περίμενε ο κύριος Σταμάτης, ένας πολιτικός πρόσφυγας, ξάδελφος της μητέρας μου. Άκουσα, λοιπόν, από πρώτο χέρι πώς ο άνθρωπος αυτός βγήκε στο βουνό, μικρό παιδί, 17 ετών, πώς εγκλωβίστηκε στη συνέχεια στη Βουλγαρία. Δεν μπορούσε να έρθει στην Ελλάδα. Είχε κάνει καριέρα στον βουλγαρικό στρατό...

Περίεργες εικόνες χόρευαν στο μυαλό ενός δωδεκάχρονου. Πράγματα που δεν τα καταλάβαινε. Αυτό που ένιωθε μόνο ήταν ο πόνος των απλών ανθρώπων. Οι μνήμες των μεγάλων ήταν ακόμη νωπές. Και

μου έκανε εντόπωση ότι μιλούσαν χαμπλόφωνα, κοιτώντας δεξιά και αριστερά. Στα μάτια τους ήταν ζωγραφισμένος ο φόβος, μην τυχόν και τους ακούσουν. «Το πρωί ερχόντουσαν οι χωροφύλακες και το βράδυ οι αντάρτες»...

Ο Εμφύλιος άφησε ανεξίτηλη τη σφραγίδα του στους παλαιότερους. Εμείς οι νεότεροι πήραμε τη μυρωδιά που μας άφησαν εκείνοι που έζησαν τα γεγονότα. Στη Σόφια, πάντως, δεν είδα ανθρώπους ταγμένους στον «σκοπό». Οχι ότι δεν υπήρχαν. Δεν ξέρω, δεν έκανα ρεπορτάζ. Αλλά στις συναντήσεις μας, στα σπίτια και τα καφενεία, είδα κουρασμένους μεσήλικες να προσπαθούν να δουν μέσα από τα δικά μου μάτια φωτογραφίες της πατρίδας. Είδα μετανιωμένους ανθρώπους να θέλουν να γυρίσουν πίσω τον χρόνο. Και ήμουν μόλις 12 ετών.

Από τότε αναζητώ με πάθος ιστορίες εκείνης της εποχής. Από τότε προσπαθώ να καταλάβω. Θέλω να μάθω την αλήθεια, γιατί πιστεύω ότι μόνο αυτή μπορεί να μας ελευθερώσει.

Γνώρισα τον Σάκη Μουμιτζή από έναν καλό φίλο, τον Γιώργο Λιγνό. Μνημονεύω τον Γιώργο ως μια ένδειξη ευγνωμοσύνης για τη γνωριμία που μου έκανε. Ετσι, να είναι γραμμένο κάπου!

Ο Σάκης, λοιπόν, είχε μία διαφορετική ιστορία να μας πει για τον Εμφύλιο από εκείνη που επικρατούσε μέχρι τα πρώτα μνημονιακά χρόνια. Πριν δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ αναλάβει την εξουσία. Και αυτό έχει τη σημασία του, υπό την έννοια ότι ο αστικός μύθος σε μία χώρα όπου η Αριστερά είχε κυριαρχήσει ιδεολογικά έλεγε ότι η Ελλάδα θα ήταν μια καλύτερη χώρα

αν τον Εμφύλιο τον είχαν κερδίσει οι κομμουνιστές. Κάτι σαν την άλλη «αλήθεια», ότι στην άλλη πλευρά του λόφου οι χώρες του... σοσιαλισμού είχαν καλύτερη υγεία και παιδεία! Κι ας έπεσε το Τείχος από τις 9 Νοεμβρίου του 1989. Έπεσε για όλο τον άλλον κόσμο, όχι γι' αυτή τη μικρή γωνιά του κόσμου. Στην Ελλάδα θέλουμε να πιστεύουμε ότι το Τείχος έπεσε στις 7 Ιουλίου του 2019...

Σήμερα, έπειτα από 4,5 χρόνια ΣΥΡΙΖΑ, οι αυταπάτες έχουν ξεπεραστεί. Χρειάστηκε πρώτα να διαψευστούν. Ήταν αναμφίβολα μία επίπονη διαδικασία. Ίσως απ' όλη αυτή την ιστορία να βγει στο τέλος κάτι καλό. Σαν να θάβουμε, επιτέλους, τον νεκρό και να αποφασίζουμε έτσι να συνεχίσουμε τη ζωή μας.

Η ιστορία που έχει να μας πει ο Σάκης για τον Εμφύλιο προσφέρει μεγάλη υπηρεσία στην ίδια τη Δημοκρατία. Η γνώση του παρελθόντος δεν αναμολχλεύει τα πάθη. Το θάψιμο της αλήθειας ήταν αυτό που επέτρεψε στην Αριστερά να διεκδικήσει τη ρεβάνς στον λεγόμενο τρίτο γύρο.

Θέλω να ευχαριστήσω δημόσια τον Σάκη γιατί επέλεξε τον «Φιλελεύθερο» για να δημοσιεύσει το έργο του.

Καλή ανάγνωση...
Θανάσης Μαυρίδης